

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8452/2556

พนักงานอัยการคดีศาลแขวงลำปางโจทก์ นางสาววรารักษ์ ประจักษ์ชูตระกูลโจทก์ร่วม นายวินัย ทองสุขจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.วิ.พ. มาตรา 2, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 22,
พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78, พ.ร.บ.จราจรทางบก
พ.ศ. 2522 มาตรา 152, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา
160, ป.อ. มาตรา 300, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ.
มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิ
ที่จะเรียกค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือได้รับความ
ความเสื่อมเสียต่อเสรีภาพในร่างกาย ชื่อเสียง หรือได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สิน
อันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลย ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญา
ขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าเสียหายทดแทนแก่ตนก็ได้" การที่บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้
ผู้เสียหายมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในคดีอาญาทุกประเภทที่พนักงาน
อัยการเป็นโจทก์ แสดงว่ากฎหมายมีเจตนารมณ์ให้ผู้เสียหายซึ่งได้รับความเสียหายจากการ
กระทำความผิดของจำเลยและต้องไปดำเนินคดีในส่วนแพ่งเพื่อเรียกค่าสินไหมทดแทน ดำเนินคดี
ในส่วนแพ่งในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ต่อเนื่องกันไปได้เพื่อให้การพิจารณาคดีในส่วน
แพ่งเป็นไปโดยรวดเร็ว ดังเช่นกรณีที่พนักงานอัยการร้องขอให้เรียกทรัพย์สินหรือราคาแทน
ผู้เสียหาย กรณีจึงไม่ต้องคำนึงว่าศาลที่พิจารณาคดีอาญาจะเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษา
คดีแพ่งตาม ป.วิ.พ. มาตรา 2 (1) และพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17 ประกอบมาตรา 25
(4) วรรคหนึ่ง ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัย และผู้เสียหายขอให้บังคับจำเลยชดใช้
ค่าสินไหมทดแทนเป็นจำนวนเงินเล็กน้อยเพียงใด ดังนี้ แม้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของ
ศาลชั้นต้นซึ่งเป็นศาลแขวง และโจทก์ร่วมขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนซึ่งจำนวนเงิน
ที่ขอเกินอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งของศาลชั้นต้นก็ตาม ศาลชั้นต้นก็มีอำนาจพิจารณา
พิพากษาคดีในส่วนแพ่งได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 91, 300 พระราชบัญญัติจราจร
ทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 22, 43, 78, 152, 157, 160 จำเลยให้การรับสารภาพ ระหว่างพิจารณา
นางสาววรารักษ์ ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะความผิดฐาน
กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส และผู้เสียหายยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลย
ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่ารักษาพยาบาลค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปรักษาพยาบาล ค่าขาด
รายได้ และค่าเสียหายที่ต้องป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาจนไม่สามารถประกอบกรณียกิจ
ตามปกติได้ รวมเป็นเงิน 499,734 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของเงินจำนวน
ดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่ง
ขอให้ยกคำร้องของโจทก์ร่วม ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 300 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 22 (2), 43 (4) (8), 78 วรรคหนึ่ง, 152, 157, 160 วรรคท้าย (ที่ถูก มาตรา 160 วรรคหนึ่งและวรรคท้าย) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ฐานขับรถโดยประมาทนำพาคนเสียชีวิตอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคล ฐานขับรถโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยหรือความเดือดร้อนของผู้อื่น และฐานขับรถฝ่าฝืนสัญญาณจราจรไฟสีแดง เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 (ที่ถูก ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด) ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี และปรับ 6,000 บาท ฐานขับรถก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลและทรัพย์สินแล้วไม่หยุดรถและให้ความช่วยเหลือและไม่ไปแสดงตัวและแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ จำคุก 2 เดือนและปรับ 6,000 บาท รวมจำคุก 1 ปี 2 เดือน และปรับ 12,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 7 เดือน และปรับ 6,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ให้คุมความประพฤติของจำเลย โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติจำนวน 3 ครั้ง ภายในกำหนด 1 ปี กับให้จำเลยกระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์จำนวน 12 ชั่วโมง ตามที่จำเลยและพนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 กับให้จำเลยชำระเงินจำนวน 233,234 บาท นับถัดจากวันยื่นคำร้อง (ยื่นคำร้องวันที่ 11 พฤษภาคม 2553) เป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแพ่งให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์ร่วมอุทธรณ์เฉพาะคดีส่วนอาญาและจำเลยอุทธรณ์เฉพาะคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของโจทก์ร่วม โจทก์ร่วมอุทธรณ์คำสั่ง ศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีคำสั่งให้ยกคำร้อง ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำร้องของโจทก์ร่วมที่ขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม แต่ไม่ตัดสิทธิโจทก์ร่วมที่จะยื่นคำฟ้องคดีแพ่งต่อศาลที่มีอำนาจต่อไปภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยอายุความให้ยกอุทธรณ์ของจำเลย และเนื่องจากจำเลยไม่ได้เสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ จึงไม่จำต้องส่งคืนค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์แก่จำเลย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ร่วมฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ร่วมว่า ศาลชั้นต้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีในส่วนแพ่งตามคำร้องของโจทก์ร่วมหรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือได้รับความเสื่อมเสียต่อเสรีภาพในร่างกายชื่อเสียงหรือได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากการทำความผิดของจำเลย ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนก็ได้" การที่บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้ผู้เสียหายมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในคดีอาญาทุกประเภทที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ แสดงว่ากฎหมายมีเจตนารมณ์ให้ผู้เสียหายซึ่งได้รับความเสียหายจากการทำความผิดของจำเลยและต้องไปดำเนินคดีในส่วนแพ่งเพื่อเรียกค่าสินไหมทดแทน ดำเนินคดีในส่วนแพ่งในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ต่อเนื่องกันไปได้เพื่อให้การพิจารณาคดีในส่วนแพ่งเป็นไปโดยรวดเร็ว ดังเช่นกรณีที่พนักงานอัยการร้องขอให้เรียกทรัพย์สินหรือราคาแทนผู้เสียหาย กรณีจึง

ไม่ต้องคำนึงว่าศาลที่พิจารณาคดีอาญาจะเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 2 (1) และพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17 ประกอบมาตรา 25 (4) วรรคหนึ่ง ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัย และผู้เสียหายขอให้บังคับจำเลย ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นจำนวนเงินมากน้อยเพียงใด ดังนี้ แม้คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณา พิพากษาของศาลชั้นต้นซึ่งเป็นศาลแขวง และโจทก์ร่วมขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ซึ่งจำนวนเงินที่ขอเกินอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งของศาลชั้นต้นก็ตาม ศาลชั้นต้นก็มีอำนาจ พิจารณาพิพากษาคดีในส่วนแพ่งได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิจารณามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ร่วมฟังขึ้น และศาลฎีกาเห็นว่า หากศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยใน คดีส่วนแพ่งแล้ว คดีอาจมีผลต่อการฎีกาของโจทก์ร่วมและจำเลยตามกฎหมายได้ จึงสมควรย้อน สำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิจารณาพิพากษาคดีอุทธรณ์ของจำเลยใหม่ พิจารณายก คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ให้ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิจารณาพิพากษาคดีอุทธรณ์ของจำเลยใหม่ ตามรูปคดี

องค์คณะ

ธงชัย เสนามนตรี · อภิรัตน์ ลัดพลี · สมยศ เข้มทอง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8452/2556>